

NEW YORK TIMES BESTSELLER

THE
WICKED
DEEP

gonosz mélység

fine
selection

SHEA ERNSHAW

– MÉLTATÁSOK –

„A *Gonosz mélység* több ijesztő történetnél. Tartalmas mondánivalójú, mély mese, amiben egyaránt szerepel mágia és átok, árulás és bosszú. Legfőképpen azonban a szerelem megváltó hatalmáról szól, amely minden rosszat helyrehoz.”

– Amber Smith, a *The Way I Used To Be* *New York Times* best-sellerszerzője

„A *Gonosz mélység* harap és megfájdítja a szívet. Thriller, kísértettörténet és románc egyszerre; mindezt ihletett próza és felejthetetlen környezet szövi egygé. Arra való könyv, hogy eltölts vele egy esős estét a pamlagon, amikor a gomolygó ködben, a táncoló árnyak közt mintha a kísértetek is előlépnének a lapokról. Készülj fel rá, hogy megigéz e boszorkányos bűbáj.”

– Paula Stokes, a *Liars, Inc.* és a *Girl Against The Universe* szerzője

„A *Gonosz mélység* hideglelősen elbűvölő. Mindenestől a Swan nővérek bűvöletébe kerültem. Teljesen lenyűgöz Shea Ernshaw fantasztikus, debütáló rémtörténete.”

– Jessica Spotswood, a *Cabill Witch Chronicles* szerzője, a *Toil & Trouble* szerkesztője

„Mágikus kísértettörténet a tengerről, titkokról és rontásról. A *Gonosz mélység* téged is magával ránt majd, s rabul ejt az igaz szerelem és önfeláldozás rendhagyó meséje. Légy résen!”

– S. M. Parker, a *The Battled Bones* szerzője

THE
WICKED
DEEP

gonosz mélység

S H E A E R N S H A W

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Szüeimnek, akik bátorították nyughatatlan képzeletemet

Ha van mágia ezen a bolygón, azt a víz őrzi.

Loren Eiseley

A tenger

HÁROM NŐVÉR ÉRKEZETT az Oregon állambeli Sparrow-ba 1822-ben a *Lady Astorne*nek nevezett prémvadászhajón, ami még ugyanabban az évben elsüllyedt a kikötőben, közvetlenül a földfokon túl.

Az elsők között telepedtek le az újonnan létesült part menti városkában. Úgy vonultak be hullámos, karamellszínű hajukkal és sápadt bőrükkel, mint a vékony lábú madarak az új élőhelyükre. Gyönyörűek voltak – túl gyönyörűek, mondták róluk később a helybeliek. Marguerite, Aurora és Hazel gyakran esett szerelembe. Rendszerint olyanokkal, akiknek foglalt volt már a szíviük. Kokettáló, kacér teremtések voltak. A férfiak pedig képtelenek voltak ellenállni a kísértésnek.

Sparrow lakói azonban ennél is veszedelmesebbnek hitték a nővéreket: boszorkánynak, akik rontó varázslataikkal csábították félrelépésre a férfinépet.

Ezért június végén, amikor a hold vékony karéjja fogyott a borús égbolton, köveket kötöttek a nővérek bokájára, és az óceánba dobták őket, közvetlenül a földfokon túl, ahol a vízfénékre süllyedve megfuladtak. Ahogyan a hajó is, amin érkeztek.

Egy

Van egy régi fekete-fehér fényképem az 1920-as évekből. Egy vándorcirkusz mutatványosnője látható rajta. Vízrel teli tartályban lebeg, szőke haja szétterül körülötte, lábát elrejt a fémes hatású hamis sellőuszony, amelynek szövete halpikkelyekre emlékeztet. Törekény, angyali lény, ahogy vékony ajkát összprezéseli, és visszatartja a lélegzetét a jeges vízben. Több hiszékeny férfi is összeverődött a víztartály körül, hogy megcsodálják a „hableányt”.

Minden tavasszal eszembe jut ez a fénykép. Ilyenkor kezdenek sugdolózni Sparrow városában a három nővéréről, akiket a Lumiere-szigeten túl, ahol anyámmal élek, fojtottak a kikötő vizébe. Elképzelem, amint a nővérek légies szellemlényként ficáncolnak a víztükör alatti sötét sávban, elevenen és fiatalságukat megőrizve, akár a sellő. Vajon viaskodtak-e két évszázada, hogy a felszínen maradjanak, és ne süllyedjenek a mélybe, vagy a súlyos kövek hamar lehúzták őket a Csendes-óceán hideg, sziklás aljzatára?

Komor, nyirkos reggeli köd lepi el a vizet a Lumiere-sziget és Sparrow városa között. Nyugodt a tükre, amikor lesétálok a mólóhoz, és elkezdem eloldozni a szkiffet, ezt a lapos hasú, farmotoros, két paddal ellátott csónakot. Nem zivatarokra és szélviharokra való, viszont hasznos közlekedőeszköz a sziget és a város között. Otis és

Olga, a két narancssárga cirmos, akik két évvel ezelőtt jelentek meg rejtelmes körülmények között kiscicaként a szigeten, a vízpartig követtek, nyávogásukkal panaszolva távozásomat. Reggelente mindig ebben az időpontban megyek el, hogy átszeljem az öblöt, még mielőtt becsöngetnének az első órára – világgazdaság, az életben nem lesz rá szükségem –, és a két macska mindennap kikísér.

A világitótorony ki-kihunyó fénysugara végigsöpör a szigeten, és egy futó pillanatra egy nőalakra vetül, aki összefonat karral áll a nyugati, sziklás parton, a szirtfokon: az anyámra. A teveszínű kötött pulóvere van rajta. Karját összefonja vékonyka felsőtestén, úgy bámul ki az óceán végtelenjére, mint bármelyik másik reggel, annak hazatértét várva, aki már soha nem jön vissza: az apámét.

Olga a farmeremhez dörgölődzik. Csontos háta ívből begörcsöl, farkát fölemeli, hízelkedve, hogy talán felveszem, de nincs rá időm. Fejemre húzom tengerészkek esőköpenyem csuklyáját, és a csónakba belépve megrántom a motor zsinórját. Miután köpködve életre kel, a ködbe kormányzom a járművem.

Sparrow városának partvonalát beburkolja a pára félhomályos takarója, de tudom, hogy ott van.

Árbócok magasodnak ki kardpengeként a vízből, taposóaknak, le-tűnt idők hajóroncsai. Aki nem ismerős erre felé, a partszakaszt kísérő fél tucat roncs bármelyikére ráfuthat.

Alattam kagylókkal benőtt fémháló terület szét, rozsdás láncszemei ráfonódnak a törött hajóorrokra. Halak tanyáznak a korhadat, kerek ablakokban, a kötélzetet rég szétrágta a sós víz. Hajótemető ez. A helybeli halászok a barátságatlan kipufogógázoktól vakon pöfögnek ki a nyílt tengerre. Én sem látok, amikor átszelem az öböl vizét,

mert becsukom a szemem a hideg miatt. Mély itt az óceán. Régen jókora hajók érkeztek szállítmányaikkal a kikötőnkbe, de már nem. Újabban csak halászbárkák és turistajáratok futnak be berregve. Szellemeik szállták meg ezeket a vizeket, ezt rebesgetik a mai napig a tengerészek – és igazuk van.

A szkiff nekiütődik a tizenegyes stég négyes hajóállásának, ide szoktam leparkolni, amíg a suliban vagyok. A legtöbb tizenhét évesnek van jogsija és a Craiglistről levadászott tragacsa, vagy idősebb testvéreitől örökölt egyet. Nekem ehelyett motorcsónakom van. Kocsira nincsen szükségem.

Vállamra vetem a vászontáskámat, amelyet lehúz a tankönyvek súlya, és felkocogok a síkos, szürke utcákon a Sparrow-i Gimnáziumba. Városunk a tenger és a hegyek közé ékelődve, két hegygerinc találkozására épült. Ezért is túl gyakoriak errefelé a földcsuszamlások. Egy napon talán ez is a mélybe süllyed, elmossa és betemeti a negyvenlábnyi eső meg iszap. Sparrow-ban nincsenek gyorséttermek, bevásárlóközpontok, mozik vagy Starbucksok – autós kávézónk azonban van. A múlt csapdájába esett kisvárosunk védett a külvilág lármájától. Lakóinak lélekszáma összesen kétezer-huszonegy. Óriási! Ez a szám azonban minden június elsején megsokszorozódik, amikor előzőnlík az idesereglő turisták.

Rose a Sparrow-i Gimnázium utcára néző lejtőjén áll, és a mobiljába pötyögtet. Vörösésbarna lobonca rakoncátlan fürtökben borítja a fejét. Hogy utálja ezt! Én azonban mindig is irigyeltem, amiért ezt a vadóc, megszelídíthetetlen hajzatot nem lehet kontyba csavarni vagy leszorítani, az én egyenes, dióbarna hajamat ugyanis képtelenség vidám, repkedő frizurákba bodorítani. Hiába, a szöghaj az csak szöghaj.

– Ugye nem dobsz ma este? – kérdezi, amikor meglát, és a szemöldökét felvonva a mobilját a hajdan fehér hátizsákjába ejti, ami

színes filc- és markertollal van telefirkálva, így most éjkék, fűzőld és rágórózsaszín örvények kollázsa. A tarka graffiti egy körömnyi helyet sem hagy szabadon.

Rose művésznek készül, voltaképpen már az is. Érettségi után Seattle-be megy, hogy beiratkozzon a Művészeti Intézetbe. Szinte hetente emlékeztet arra, hogy nem akar egyedül menni, tartsak vele, és legyenek a szobatársa. Én viszont elsős korom óta ügyesen kitérek a válasz elől.

Nem mintha nem szeretnék lelépni ebből az esős, rettenetes városból. Nagyon is jó lenne. De csapdában érzem magam, a felelősség súlya alatt roskadozom. Nem hagyhatom anyámat egyedül a szigeten. Már csak én maradtam neki, én kötöm a valósághoz. És talán bolondság – mi több, naivitás –, de abban reménykedem, hogy apám esetleg visszatér egy napon. Mintegy varázsütsésre megjelenik a mólónknál, és úgy ballag a házunk felé, mintha soha el sem ment volna. Nekem pedig itt kell lennem, amikor megjön.

Ám mivel az első év a végénél tart, és az érettségi egyre közeledik, rákényszerülök, hogy életem hátralévő részére is gondoljak, és arra, miféle jövő vár rám Sparrow-ban, amennyiben itt ragadok.

Ha a szigeten maradok, fehér porceláncsészékbe lerakodott tea-levelek ábráiból jósolok majd, mint anyu is régebben, mielőtt apu eltűnt és nem tért vissza. A helybeliek átkormányozták a hajójukat a kikötőn, néha titokban, a kísértethold sápadt világánál, néha fényes nappal, és sürgető kérdéseikre akartak választ. Leültek a konyhánkban, és ujjakkal a fatömbökből készült asztalon dobolva várták, hogy anyu közölje velük a sorsukat. Távozás előtt közvetlenül négyrét hajtott, összegyűrt vagy épp kisimított bankókat hagytak az asztalon. Anyu a lisztesdobozba gyűjtötte a pénzt, és a polcon, a kályha mellett tartotta. Talán erre az életre születtem, hogy a konyhaasztalnál ülve magamba szívjam a kamillás vagy narancsos levendulatea édes illatát,

amely beeszi magát a hajamba, s ujjamat a bögre peremén körbefuttatva üzeneteket olvassak ki a levelek zűrzavarából.

Sokszor megpillantottam a saját jövőmet is azokban a levelekben: egy fiú érkezik majd a tengerről, és hajótörést szenved a szigeten. A szíve vadul dörömböl a mellkasában, a bőre homokból és szélből van. Ő ejti rabul a szívem. Ugyanezt a jövőt mutatta valamennyi csésze öt éves korom óta, amikor anyám taníttatni kezdett, hogy olvassak a tealevelek jelzéseiből. *A sorsod ott a teáscsészék alján*, súgta oda gyakran, mielőtt ágyba parancsolt. Ez a jövő motoszka a fejemben, valahányszor arra gondolok, hogy elhagyom Sparrow-t – mintha visszatartana a sziget, mintha ide kötne a végzetem.

– Nem verhetlek át, mivel sosem ígértem, hogy megyek – válaszolom Rose kérdésére.

– Nem hagyom, hogy még egy Swan-bulit ellójj! – Oldalra billenti a csípőjét, és a hátizsákja szíját a jobb hüvelykujja köré hurkolja. – Tavaly Hannah Potts untatott halálra a szövegével napkeltéig. Soha többé!

– Majd meggondolom – mondom.

A Swan-buli mindig is kettős célt szolgált: egyszerre volt szezonnyitó és tanévzáró banzaj. Részben annak örülünk, hogy kiszabadulunk az osztálytermekből, nincs több tanár és röpdolgozat, részben pedig rettegünk a közelgő Swan- napoktól. Általában az emberek teljesen eláznak, és aztán senki nem emlékszik semmire.

– Ne gondolkozz, csak gyere! Amikor túl sokáig agyalsz valamin, mindig az a vége, hogy lebeszéled magad róla.

Igaza van. Bárcsak lenne kedvem elmenni, bárcsak szívesen vennék részt ezeken a tengerparti bulikon! De mindig kényelmetlenül éreztem magam az ilyeneken. Én vagyok *az a csaj, aki a Lumiere-szigeten lakik*, az anyja megőrült, az apja meg eltűnt. Aki sosem lóg

a városban tanítás után. Aki inkább dagályjelentéseket olvasgat eszténként, vagy a kikötőbe bepöfögő hajókat figyeli, mint hogy olyanokkal sörözzön, akiket alig ismer.

– Ki se kell öltöznöd, ha nem akarsz – teszi hozzá Rose.

Amúgy sem lenne rá módom. A legtöbb helybelivel ellentétben, akik az évenként megrendezendő Swan-bulira készülve az 1820-as évek elejéről való jelmezt őrizgetnek a szekrényük mélyén, nekem nincs effélém.

Elhangzik a figyelmeztető csöngetés az első órára, és betódulunk a főbejáraton a többi diákkal. A folyosón padlóviasz és rothadó fa szaga terjeng. A szimpla ablakok huzatosak, és a szél délutánoként megrezgetteti az üvegtáblákat. A lámpák pislognak és zümmögnek. A záruk nem záródnak, mert az ajtók fája megvetemedett. Ha ismernék másik várost vagy gimit, lehangolónak tartanám a magamét. Így azonban semmi kivetnivalót nem találok abban, hogy a téli viharok idején a beázó tető miatt az eső az íróasztalokon és a folyosókon gyűlik össze. Mint otthon.

Rose-zal az első órát külön töltjük, ezért elmegyünk a női mosdóig a folyosó végén, aztán elválunk.

– Csak azt nem tudom, mit fogok anyunak mondani – mondom, a Blueberry Blitz körömfesték maradványait kapirgálva a bal hüvelykujjamon, amivel még Rose festette be két hete náluk, egyik mozizós éjszakánkon. Akkor jutott arra, hogy ha be akar illeszkedni Seattle-ben a komoly művészvilágba, ismernie kell Alfred Hitchcock filmjeit. Mintha bizony ezek az ijesztő fekete-fehér filmek komoly művésszé avathatnák.

– Mondd el neki, hogy bulizni mész... hogy neked is van egy életed! Vagy egyszerűen csak lopóddz ki titokban! Valószínűleg észre sem veszi majd, hogy elmentél.

Az ajkam szélét harapdálom, és abbahagyom a körmöm birizgálását. Az igazság az, hogy akár egyetlen éjjelre sem hagyom szívesen magára anyut. Mi lesz, ha felébred az éjszaka közepén, és nem talál az ágyamban? Ha azt gondolja, hogy szó nélkül megléptem, mint apu? Ha a keresésemre indul? Ha valami meggondolatlan ostobaságot követ el?

– Így vagy úgy, de a szigeten marad – folytatja Rose. – Ugyan hová menne? Nem valószínű, hogy csak úgy besétálna az óceánba. – Elhallgat, és némán meredünk egymásra. Valójában pontosan ettől félek, hogy anyu nekimegy a víznek. – Úgy értem – javítja ki magát Rose –, nem hiszem, hogy bármi történne, ha kimaradsz egyetlen éjszakára. Közvetlenül napkelte után különben is hazaérsz.

Belesek a folyosóról az osztályterem résnyire hagyott ajtaján – világ-gazdaság az első órák –, már csaknem mindenki a helyén van. Mr. Gratton a tanári asztal mellett áll, egy papírhalmot ütöget a tollával, és a végső becsöngetésre vár.

– Kérlek! – fogja könyörgőre Rose. – Ez az év legjelentősebb éjszakája. Nem akarok az a lúzer lenni, aki megint egyedül vesz részt rajta.

A „lúzer” szót enyhén selypegve ejti. Gyerekkorában is selypített. Minden s-e sz-nek hangzott. Általánosban csúfolták is emiatt, valahányszor a tanár felelésre szólította. A gim első évében aztán hetente eljárt egy newporti logopédushoz. A hatás hihetetlen volt, mint ha kilépett volna a régi testéből, át egy újba. A félszeg és selypítő legjobb barátnőm újjászületett: magabiztos és bátor lett. Nem félt ő semmitől! És noha a külseje nem változott meg érdemben, a kisugárzása egzotikus és ritka emberfajtaról árulkodott, amit nem ismertem fel eddig. Én viszont maradtam, aki voltam. Az az érzésem, eljön a nap, amikor arra sem emlékszünk majd, hogy mi adta

a barátságunk alapját. Ő elrepül, mint egy tarka tollú, rossz helyre született madár, én pedig itt maradok szürke, ázott tollaimmal, szárnyak nélkül.

– Rendben – adom be a derekamat, mert tudom, ha kihagyok egy újabb Swan-bulit, többé nem nevez egyedüli barátjának.

– Hála istennek! – Széles vigyorra húzza a száját. – Már azt hittem, el kell rabolnom téged, és odavonszolni. – Magasabbra löki a hátizsákját a vállán. – Viszlát az óra után! – köszön el, és végigsiet a folyosón.

Épp amikor a végső becsengetés bádogos berregése felhangzik a fejük fölött elhelyezett hangszórókból.

Ma csak az órák felét tartják meg – az elsőt és a másodikat –, mivel ez az utolsó tanítási nap a nyári vakáció előtt. Holnap van június elseje. És noha a legtöbb középiskolában nem adják ki ilyen korán a nyári szünetet, Sparrow városában hónapokkal ezelőtt elkezdődött a nyári visszazámlálás. A főtérré és a boltok kirakatába már kiakasztották a Swan nővérek tiszteletére rendezett fesztivál plakátjait.

A turistaszezon holnap veszi kezdetét. És ezzel idegenek áradata érkezik, és egy olyan hideglelős, halálos hagyomány feltámadása, amely 1823 óta sújtja a várost: ekkor fojtották ugyanis vízbe a három nővért a kikötőnkben. A szezonnyitást a ma esti buli pecsételi meg. Többet hoz ez a számunkra a turisták dollárjainál. Újraéled a néphagyomány, és kétes találgatások kapnak szárnyra a város történetét illetően. És mindig, minden évben, kivétel nélkül, halálesetek is bekövetkeznek.

Egy dal

HALK ZÜMMÖGÉSEL KEZDŐDIK, ami a dagállyal érkezik. Oly légies, elhaló ez a hang, hogy összetéveszthető a deszkaszaluzatot zörgető, a kikötőben állomásozó hajók ablakain és a küszöbök alatti réseken befújó szél sustorgásával. Ám az első éjszakát követően már letagadhatatlan a hangok harmóniája. Bűvös himnusz surran a vízfelszínen, hűvösen, puhán és csábítón. Felébredtek a Swan nővérek.

Kettő

KÖZVETLENÜL DÉLI TIZENKETTŐ ELŐTT feltáru a sparrow-i gimiajtaja, és lármás diáksereg vonul ki a füledt déli hőségbe. Izgatott, rekedt kiáltások, hujjogatas visszhangzik végig az iskolaudvaron. Rémülten rebbenek szét a sirályok a bejárati gyepet határoló kőfalról.

A végzős osztálynak csak mintegy a fele méltóztatott megjelenni az utolsó napon. Akik mégis eljöttek, azok a füzeteikből kitépelt lapokat a szélbe röptették, ezzel a hagyománnyal ünnepeelve szabadulásukat a gimnáziumból.

A nap lustán gubbaszt az égbolton. Mostanáig csak átégetni tudta a reggeli ködöt, így fáradtan és vesztesen már képtelen felmelegíteni a földet és a hideg csípte arcunkat. Rose-zal végigtrappolunk a Canyon Streeten. Kabátunkat becipzárazzuk, és a farmerünk alját az esőcsizmánkba gyömködjük, hogy át ne vizesedjen. Reménykedünk, hogy kiderül az ég, és felmelegszik a levegő az éjszakába nyúló dorbézolás idejére, aminek változatlanul vonakodva nézek elébe.

Az Ocean Avenue-n jobbra fordulunk, és megállunk a következő sarkon, ahol Rose anyukájának a boltja fehérre festett téglafalaival és rózsaszínű ereszével olyan, mint egy kicsiny, négyzet alakú torta.

Rose minden délután itt dolgozik a sulit követően. Az üvegajtó fölött ez a felirat olvasható: ALBA MINDENT FELEDTETŐ SÜTEMÉNYEI. A halvány rózsaszín betűk cukormázként örvénylenek a krémszínű háttérben. A facéger azonban zöldesen elszíneződött a sós párával teli tengeri levegőn. Állandóan sikálni kell. Nem szűnő küzdelem ez.

– Ma csak kétórás a munkaidőm – mondja Rose, és átveti a másik vállára a hátizsákját. – Kilenckor találkozunk a halászkikötőben. Jó úgy neked?

– Persze.

– Tudod, ha lenne mobilod, mint minden normális teremtménynek, később küldhetnék neked egy SMS-t.

– A mobilok nem működnek a szigeten – emlékeztetem vagy századszorra.

Mérgesen fúj egyet.

– Tök kellemetlen! Katasztrófális!

Mintha bizony neki kellene elszenvednie a szolgáltatás hiányával járó kényelmetlenségeket.

– Túl fogod élni! – Kajánul rávigyorgok, ő meg visszamosolyog, és közben az orrán meg a pofacsontján a szeplők felragyognak a napfényben, mint arany homokon a csillagképek.

A háta mögött hangos csilingeléssel kitarul az ajtó. Rose anyukája, Rosalie Alba lép ki a napfényre. A kezével beárnyékolja a szemét a nap elől, mintha először látná a tavalyi nyár óta.

– Penny – szólít meg, leejtve a kezét –, hogy van édesanyád?

– Ugyanúgy – vallom be.

Mrs. Alba és anyu valamikor közeli barátnők voltak. Néha közösen téaztak szombat délelőtt, vagy Mrs. Alba meglátogatta anyámat a Lumiere-szigeten. Együtt sütöttek kekszet vagy áfonyás pitét.

A tüskés áfonyabokrok ekkor kezdték benőni a szigetet. Apu megígérte, hogy felégeti mindet.

Ma már Mrs. Alba érdeklődik egyedül a városban anyám hogyléte felől. Más nem törődik vele. Apámnak három éve veszett nyoma, de mostanra teljesen kiesett a helybeliek emlékezetéből. Mintha soha nem élt volna itt. De még így is sokkal könnyebb elviselni az üres tekinteteket, mint végighallgatni a pletykákat és a találgatásokat, amik napokkal az eltűnése után kaptak szárnyra. *John Talbot soha nem is tartozott ide, sugdosták. Elhagyta a feleségét és a lányát; mindig is utálta Sparrow-t; megszökött egy másik nővel; megőrült a szigeten, és belegázolt az óceánba.*

Kívülálló volt, akit soha nem fogadtak be igazán. Megkönnyebbültek, amikor elment. Mintha megérdemelte volna. Anyu azonban itt nőtt fel, a Sparrow-i Gimnáziumba járt, aztán Portlandben az egyetemen találkozott apámmal. Szerették egymást. Tudom, apu soha nem hagyott volna el minket. Boldogok voltunk. Boldog volt velünk.

Valami sokkal különösebb történt vele három éve. Egyik nap még itt volt, a következőben már nem.

– Légy szíves, add oda neki! – mondja Mrs. Alba, és egy fehér petyyes szalaggal átkötött rózsaszínű dobozkat nyújt felém.

Elveszem tőle, és ujjaim hegyével végigsimítom a szalagot.

– Milyen ízű?

– Citromos és levendulás. Új recept, mostanra kísérleteztem ki.

Mrs. Alba nem szokott közönséges süteményt sütni, kizárólag ínycsecknek dolgozik. Kicsiny „mindent feledtető” édességeinek célkitűzése, hogy elfeledtessék az emberekkel a legrosszabbat, ami történt velük... hogy eltöröljék a rossz emlékeket. Nem vagyok teljesen meggyőződve arról, hogy működik-e a dolog. A helybeliek és a turisták ennek ellenére úgy fálják Mrs. Alba aprósüteményeit, mintha

kigyógyíthatnának a nemkívánatos gondolatokból. Mrs. Potts például, aki egy keskeny házban lakik az Alabaster Streeten, azt állítja, hogy miután megevett egy különösen ínycsokoládés, fűgés és bazsalikomos finomságot, képtelen volt felidézni a napot, amikor a szomszéd, Wayne Bailey kutyája úgy megharapta a lábikráját, hogy folyt a vére, és a nyomában maradt forradás az eget végigszántó villámra emlékeztette. Mr. Rivera, a városi postás is váltig állítja, hogy csupán homályosan emlékszik a napra, amikor a felesége elhagyta egy bádogosért, aki a Chestnut-öbölben lakott, egyórás kocsúttal északabbra.

Én viszont azt gyanítom, hogy csupán a több púpozott csészényi cukor és a különleges ízesítők okozzák, hogy a sütemények fogyasztói egy futó pillanatra semmi egyébre ne gondoljanak, mint a karakteres levendula és a fanyar citrom összeolvadására, ami még a legrosszabb emlékeket is elnyomja.

Apám eltűntekor Mrs. Alba a legkülönfélébb ízű finomságokat küldözgette anyámnak – málnás–zöld citromos pitét, mogyorós-kávésat, tengeri moszatos–kókuszost –, annak reményében, hátha segítenek a felejtésben. Anyu gyászán azonban semmi nem hatolt át: a felhőtakarót nem egykönnyen fűjja szét a szél.

– Köszönöm – mondom, mire Mrs. Alba rám villantja a teljes fogsorát.

A szeme a jóindulat és a kedvesség feneketlen kútja. Mindig megvizasztalt. Spanyol nő, Rose apja azonban ír vér, dublini származású. Rose, legnagyobb bánatára, tőle örökölte teljes arcberendezését.

– Akkor kilenckor – szólok oda Rose-nak, aki a mamájával már is eltűnik a boltjukban, hogy annyi „mindent feledtető” süteményt süssenek, amennyit csak bírnak, mielőtt holnap reggel befutnak a buszokkal a turisták.

A Swan-hetek kezdetének előestéjét mindig nyomasztónak éreztem. Olyan, mint egy sötét felhő, amit nem tudok elhessegetni.

Annak a tudata, hogy mi vár ránk, a közelgő halál fenyegetése, ami, akár a végzet, valamennyi üzlet és otthon ajtaján bekopog. Ott érzem a levegőben, a tengeri permetben, az esőcseppek közötti üres térben. Jönnek a nővérek.

A három öbölparti panzió összes szobája foglalt az elkövetkező három hétre, a Swan-hetek idejére, ami a nyári napfordulón éjfélkor ér véget. A vízre néző szobák kétszer annyiba kerülnek, mint a szárazföldi kilátással rendelkezők. Az emberek szeretik úgy kinyitni az ablakaikat, hogy a balkonjukra kilépve máris meghallják a Swan nővérek hívását, a kikötő legközepéről felhangzó éneket.

Egy maréknyi turista már meg is érkezett Sparrow-ba, és miután bevonszolta a poggyászát a hotelek előterébe, buzgón fotózza a kikötőt. Kérdezzetik, hol kapni a legjobb kávé-t vagy egy csésze forrón gőzölgő levest, mert rendszerint az első napjukat érzik a leghidegebbnek a városban, a borzongás beeszi magát a csontjaikba, és nem hajlandó távozni onnan.

Gyűlölöm az évek ezt a szakaszát, akár a legtöbb helybeli. De nem is a turisták áradata zavar, a szenzáció gátlástalan kiaknázása az, ami átokként ül a városunkon.

A hajóállásoknál a szkiff egyik ülésére hajítom a hátizsákom. Végig a csónak jobb oldalán pontok és vonalkák sorjázna a fehér festéken, akár a morzejelek. Apu annak idején minden tavasszal újrafestette, ez azonban elmaradt az utóbbi három évben. Néha úgy érzem, olyan vagyok, mint ez a hajótörzs: sérült, repedezett, rozsdásodó, amióta apám eltűnt valahol a tengeren.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A hátizsákom mellé helyezem a padra a kis süteményes dobozt. Épp előreindulok az orrhoz, hogy kioldozzam az elülső kötelet, amikor tompa léptek koppannak a hátam mögött.

Még a kezemben a kötél, amikor megpillantok egy srácot néhány lányira álldogálni tőlem, a baljában egy összegyűrt papirost szorongatva. Melegítőjének a kapucnija részben eltakarja az arcát, vállán telepakolt hátizsák.

– Penny Talbotot keresem – szól oda nekem. A hangja olyan, mint amikor hideg vizet eresztenek a csapból, az álla megfeszül. – Azt mondták, itt találok.

Kiegyenesedem, és megpróbálok az arcába nézni, de a felső fele árnyékba borul.

– Miért keresed? – kérdezem. Nem igazán van kedvem máris közölni vele, hogy én vagyok Penny Talbot.

– Abban a vendéglőben találtam... Halászlé, azt hiszem, úgy hívják – kezdi tétován, mint aki nem teljesen biztos az elnevezésben.

A Halászlé a mélyen a vízbe nyúló Shipley-móló végében működő kisvendéglő. Az utóbbi évtizedben helyi hírharsonánk, a *Fogás Sparrow* legjobb éttermének nyilvánította. A nyomtatott lapocskát összesen ketten adják ki, egyikük Thor Grantson, a másik, a tulajdonos, az apja. Thor egy osztályba jár velem. Az iskolaévben a helyi kölykök lepik el a Halászlét, a nyári hónapokban azonban meg kell osztoznunk a turistahordákkal az elnyűtt bárszékeken és a teraszra kihelyezett asztalokon.

– Munkát keresek – folytatja a srác, és felém nyújtja az összegyűrdött cetlit, hogy megnézzem.

Ekkor jut eszembe, mi is ez: közel egy éve tűztem ki a Halászlében a parafa hirdetőfalra. Segítséget kértem a Lumiere-sziget világítótornyának kezeléséhez, mivel anyutól gyakorlatilag nem várhattam,